

Arrest

nr. 312 957 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U, U.M.E., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren in Bisram, een dorp gelegen in het Alingar district van de provincie Laghman. Toen u nog klein was, verhuisde uw familie naar Kabul. U woonde er samen met uw moeder, vader en broer. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. Uw vader had een hoge functie in het logistieke departement van de veiligheidsdiensten. Op een dag gingen hij, uw moeder en uw broer naar een trouwfeest. Uzelf was er niet bij omdat u in Laghman was om uw paspoort af te halen. De taliban had een bom geplaatst in de auto van uw vader en uw gehele familie kwam om het leven. Tot op de dag van vandaag weet u niet precies wie het heeft gedaan of waarom uw vader werd gedood. Omdat u plotsklaps wees werd en niet werd geholpen door de rest van uw familie in Afghanistan, besloot u contact op te nemen met uw tante die in Oekraïne woonde. Uw tante langs moederszijde F.M. (CG [...] OV [...]) was in 2000 al Afghanistan ontvlucht en diende destijds een verzoek om internationale bescherming in België dat werd geweigerd. Nadien verhuisde ze naar Oekraïne, alwaar ze de

nationaliteit verkreeg en er woonde op het moment van uw problemen. Zij regelde een visum voor u zodat u naar Oekraïne kon reizen. U verliet Afghanistan in de vijfde maand van 2014. In Oekraïne vroeg u verscheidene keren asiel aan, maar dit werd telkens geweigerd. Nadien kreeg u een positief antwoord, maar was u nog steeds in afwachting van een definitieve verblijfsstatus toen de oorlog uitbrak. Op 7 of 8 maart 2022 verliet u Oekraïne en reisde u samen met de familie van uw tante naar België. Ongeveer midden maart kwam u in België aan. Uw tante en haar familie kregen op basis van hun Oekraïense nationaliteit een tijdelijke verblijfsvergunning. Uzelf dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 maart 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara, een kopie van enkele pagina's uit uw paspoort, uw visum voor Oekraïne en uw originele tijdelijke Oekraïense verblijfsvergunning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u psychische problemen aan. U spreekt onder andere over woedeaanvallen en stress (zie CGVS, p.16). U vermeldt verder dat u hiervoor werd behandeld in Oekraïne en regelmatig een arts zag (zie CGVS, p.16). Na meer doorvragen over deze behandeling blijkt echter dat u maar twee keer per jaar bij een psycholoog langs ging, hetgeen niet wijst op een intensieve behandeling (zie CGVS, p.17). Ook werd er u gevraagd naar een eventuele diagnose, waarop u zegt dat er één werd vastgesteld, maar u de naam vergeten bent aangezien het een Russische term was (zie CGVS, p.16). Het feit dat u geen diagnose kan meedelen, maakt het voor het CGVS moeilijk om de ernst van uw voorgehouden psychische problemen in te schatten. Ook al omdat u geen enkel medisch attest neerlegt van uw zogezegde behandeling in Oekraïne. U beweert tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 augustus 2022 wel over deze documenten te beschikken, waarop u een redelijke termijn van twee weken werd gegeven om de documenten te overhandigen. Het CGVS heeft echter tot op heden geen enkel medisch attest ontvangen (zie CGVS, p.16). U vermeldt ook geen verdere behandeling in België, maar zegt dat u enkel voor rugpijn naar de dokter bent gegaan (zie CGVS, p.16). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kon evenmin worden vastgesteld dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U werd verder bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u eventuele psychische problemen had, waarop u enkel zegt dat u een 'klein beetje stress' heeft (zie CGVS, p.2 en 3). Ook werd u uitdrukkelijk gevraagd of er andere zaken waren die van invloed konden zijn op uw persoonlijk onderhoud, waarop u negatief antwoordt (zie CGVS, p.3).

Het feit dat u deze psychische problemen niet in het begin van het persoonlijk onderhoud vermeldt wanneer u ernaar gevraagd wordt, doet verder vermoeden dat er geen bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. U begreep verder alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Er werd u aangeboden een pauze te vragen indien u hier nood aan had. Het gehoorverslag telt 21 pagina's. Op pagina 14 wordt zoals gebruikelijk is voor het midden van ieder persoonlijk onderhoud op het CGVS een pauze voorzien. U vroeg verder geen bijkomende pauzes aan. Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud nam in normale omstandigheden plaats.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Aangaande uw eventuele problemen tijdens uw verblijf in Oekraïne, zijnde de Russische inval waardoor u het land diende te verlaten (zie CGVS, p.8), dient te worden opgemerkt dat uw vrees ten aanzien van uw land van nationaliteit zijnde Afghanistan beoordeeld dient te worden en niet ten aanzien van Oekraïne. De

problemen die u kende in Oekraïne kunnen in principe niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

U geeft immers zelf aan dat u gedurende uw verblijf van ongeveer acht jaar geen permanente verblijfsstatus hebt bekomen in Oekraïne. U spreekt over verscheidene asielaanvragen die u er heeft ingediend, waar u telkens een negatief antwoord op kreeg (zie CGVS, p.7). U beweert dat u bij uw laatste verzoek om internationale bescherming in Oekraïne een positief antwoord kreeg en u in afwachting was van het verkrijgen van de Oekraïense nationaliteit (zie CGVS, p.6 en 7). Het Oekraïens verblijfsdocument dat u neerlegt om dit te bewijzen, spreekt dit echter tegen. U beweert dat dit document een verblijfsvergunning is die men krijgt in afwachting van de nationaliteit (zie CGVS, p.6). Na vertaling blijkt echter dat dit document enkel een tijdelijke verblijfsvergunning is die wordt afgegeven aan asielzoekers in afwachting van hun beslissing in hun verzoek, hetgeen iets geheel anders is dan u beweert. Dit toont immers aan dat u in procedure was en nog geen definitief antwoord ontving betreffende uw asielaanvraag. Verder is het document afgegeven in 2021, terwijl u beweert dat u in 2020 een positief antwoord kreeg van de Oekraïense asielautoriteiten inzake uw laatste verzoek (zie CGVS, p.7). Het valt niet met elkaar te rijmen dat u een tijdelijke verblijfsvergunning op basis van een asielaanvraag in 2021 ontving, maar zagezegd al bescherming ontving in 2020. Hieraan valt dan ook geen geloof te hechten. Hiermee geconfronteerd beweert u dat dit document een positief antwoord is, maar u nog verschillende keren naar de rechtbank moet vooraleer uw verblijfsstatus definitief wordt (zie CGVS, p.7). Dit komt geenszins overeen met het verloop van een asielprocedure en stemt ook geheel niet overeen met de inhoud van het document dat u neerlegt. Dit is dan ook weinig geloofwaardig. Daar het CGVS verder over geen enkele aanwijzing beschikt dat u een of andere vorm van definitief verblijfsstatuut in Oekraïne bekomen hebt, dient uw vrees louter ten aanzien van uw land van nationaliteit zijnde Afghanistan te worden beoordeeld.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de taliban. U beweert dat in 2014 uw vader, moeder en broer omkwamen in een bomaanslag uitgevoerd door de taliban omwille van de functie die uw vader had bij de inlichtingendiensten (zie CGVS, p.14).

Over het door u geschetste profiel van uw vader heeft het CGVS echter ernstige bedenkingen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader werkzaam was voor de Nationale Veiligheidsraad (zie vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zegt u dan plots dat uw vader werkzaam was bij de geheime dienst, oftewel de "National Directorate of Security" (NDS) (zie CGVS, p.9). Het is zeer vreemd te noemen dat u deze twee met elkaar zou verwarren aangezien het twee geheel verschillende diensten betreft. De ene is een politiek orgaan dat onder de president valt en de ander is de geheime inlichtingendienst. Hiermee geconfronteerd zegt u dat de nationale veiligheid eigenlijk de geheime dienst is, hetgeen zoals eerder vermeld niet klopt (zie CGVS, p.19). U wordt dan ook nog eens gewezen op het duidelijk onderscheid tussen de nationale veiligheidsraad en de geheime dienst (zie CGVS, p.19). Hierop legt u de Pashtu-woorden voor geheime dienst en nationale veiligheidsraad en het verschil hiertussen uit en zegt u dat er een vertaalfout moet gebeurd zijn tijdens het gehoor bij de DVZ (zie CGVS, p.19). Aangezien er specifiek nationale veiligheidsraad genoteerd staat in uw verklaringen op de DVZ, valt dit moeilijk te rijmen met uw verklaring als zou er verwarring geweest zijn. U zegt immers zelf dat er voor nationale veiligheidsraad in Pashtu een ander woord is dan voor geheime dienst (zie CGVS, p.19). Verder werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of uw verklaringen werden voorgelezen, waarop u positief antwoordde (zie CGVS, p.3). U werd nog eens uitdrukkelijk gevraagd of alles correct was, waarop u wederom positief antwoordde (zie CGVS, p.3). Dat u hierbij naliet te corrigeren voor welke organisatie uw vader in het verleden werkzaam was, maar later in uw persoonlijk onderhoud deze tegenstelling in uw verklaringen aangaande het werk van uw vader wel wijt aan vertaalproblemen is weinig geloofwaardig. Het feit dat u twee geheel verschillende organen vermeldt waar uw vader werkzaam voor zou geweest zijn, is dan ook vernietigend voor de geloofwaardigheid ervan.

U kan verder bitter weinig vertellen over uw vaders werk. U zegt dat hij iets met logistiek deed binnen de geheime dienst, maar u kan niet zeggen welk departement dit was of wat precies de functie van uw vader was, enkel dat u dacht dat hij verantwoordelijk was voor het aankopen van materiaal.

U kan verder ook niets zeggen over wat deze instantie precies deed (zie CGVS, p.9 en 10). U weet verder niet wat uw vader gestudeerd heeft of hoe hij bij de geheime dienst werd tewerkgesteld (zie CGVS, p.10). U heeft ook geen weet waar uw vader precies werkte, u denkt ergens bij de luchthaven maar zegt dat u het niet weet omdat uw vader u nooit meenam naar zijn werk (zie CGVS, p.10). Ook kan u gevraagd naar eventuele incidenten op uw vaders werk niets zeggen (zie CGVS, p.10). U werd gevraagd naar eventuele collega's van uw vader, over wie u wederom niets kan zeggen (zie CGVS, p.10). Vreemd wordt het wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud ineens wel spreekt over twee collega's van uw vader die u herkende op de begrafenis (zie CGVS, p.17). Dat u zagezegd geen collega's kent van uw vader en dan ineens spreekt van collega's die u herkende bij de begrafenis van uw vader, is opmerkelijk te noemen. Ten slotte, gevraagd naar

leidinggevend en noemt u A.B. als naam, omdat deze ooit een interview op tv gaf waarop uw vader zei dat dit zijn baas was (zie CGVS, p.10). Verder gevraagd kan u niet eens zeggen waarom deze persoon op tv kwam en van welke dienst hij dan baas was (zie CGVS, p.10). Dit is allemaal zeer vaag te noemen. Gevraagd waarom u over dergelijk ontoereikende kennis betreffende het werk van uw vader beschikt, zegt u dat het de geheime dienst was, dus dat uw vader daar niet zoveel over kon vertellen (zie CGVS, p.11). U zegt verder dat u zich niet veel herinnert aangezien u veel met school bezig was (zie CGVS, p.10). Dit is een povere uitleg gezien uw vader iedere dag naar huis kwam volgens uw verklaringen (zie CGVS, p.11). Ook was u ongeveer twintig jaar ten tijde van uw vertrek, dus een zogezegde te jonge leeftijd kan ook al niet als excuus gelden. Zelfs al zou de functie van uw vader wat meer vertrouwelijker geweest zijn, is het toch opvallend dat u een zulk schrijnend gebrek aan informatie betreffende het werk van uw vader tentoon spreidt.

Het meest opmerkelijke is echter dat u geen enkel document betreffende het zogezegde werk van uw vader kan neerleggen. U zegt daarop dat u weldegelijk documenten had, maar deze in beslag werden genomen in Oekraïne (zie CGVS, p.11). Gevraagd welke documenten dit dan waren, blijft u wederom zeer vaag en kan u niets meer zeggen dan dat het documenten in verband met zijn werk waren terwijl u meerdere malen uitdrukkelijk werd gevraagd welke specifieke documenten het betrof (zie CGVS, p.11 en 12). Dat u hier niets meer over kan zeggen over de zogezegde documenten die u in Oekraïne neerlegde, en tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkel document neerlegt over het werk van uw vader doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Over de zogezegde bomaanslag op uw familieleden zijn er ook nog een heel aantal vaagheden op te merken. Zo weet u niet of uw vader hiervoor al bedreigingen ontving of problemen had met iemand bij de taliban (zie CGVS, p.16). U weet ook niet wie of welke groepering binnen de taliban de aanslag uitvoerde (zie CGVS, p.16). U kan ook niet veel details over de aanslag geven, enkel dat de politie zei dat er een bom onder de auto was bevestigd (zie CGVS, p.16). Verder is het vreemd dat u beweert dat u maar politie maar een keer met u sprak, namelijk toe u terug arriveerde in Kabul. Toen vertelden ze u wat er gebeurd was en dat was het (zie CGVS, p.17). Verder zou er volgens u geen onderzoek zijn gevoerd omdat ze zeiden dat het een terreuraanslag was en dit dan niet werd gedaan (zie CGVS, p.17). Ook heeft u of uw familie verder geen stappen ondernomen om te weten te komen wie het gedaan had omdat dit het werk van de taliban was (zie CGVS, p.17 en 18). Dat de politie u niet wat meer vragen wilde stellen, bijvoorbeeld of uw vader al dan geen vijanden had of u niet wat meer op de hoogte hield is zeer vreemd te noemen. Ook het feit dat er compleet geen onderzoek heeft plaatsgevonden terwijl er drie mensen vermoord werden, doet de wenkbrauwen fronsen. Zeker aangezien uw vader werkte voor de NDS, is het vreemd dat ze het er zonder meer bij laten terwijl er iemand van hun personeel vermoord wordt. Het is weinig geloofwaardig dat niemand bij de politie of de NDS meer onderzoek uitvoerde en al helemaal niet geloofwaardig dat ze maar een keer met u spraken, enkel om kort te zeggen wat er gebeurd was. Dat uw familie dan ook verder niets ondernam om er meer te weten over te komen, ondersteunt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Volledigheidshalve dient er hierbij opgemerkt te worden dat u zeer vaag bent betreffende de rol van uw familie in Afghanistan na de dood van uw ouders en broer en waarom u als enige uitweg uw tante in Oekraïne zag. Zo spreekt u van verschillende andere tantes en ooms langs moederskant die in Afghanistan wonen, maar weigert u te zeggen waar ze wonen en beweert u nooit contact te hebben gehad met hen (zie CGVS, p.12). U gaat dan verder en zegt dat u niet over deze mensen wenst te spreken (zie CGVS, p.12). Gewezen op uw plicht mee te werken om zicht te verschaffen op uw situatie in Afghanistan, zegt u dan dat ze 'als dood' zijn voor u en u er geen contact mee heeft (zie CGVS, p.12). Gevraagd waarom de relatie met uw andere tantes en ooms zo slecht was en is, zegt u dat ze u nooit hebben geholpen na de dood van uw familie (zie CGVS, p.12). Dit is allemaal vaag te noemen, aangezien u ook geen verdere uitleg geeft over waarom ze u niet precies hielpen en u niet bij hen terecht kon. Even later tijdens het persoonlijk onderhoud zegt u opnieuw dat ze wel op de begrafenis waren, maar niets tegen u zeiden noch aanboden u te helpen en u enkel condoleerden (zie CGVS, p.18).

Opnieuw werd u gevraagd of hiervoor een specifieke reden voor was, waarop u zegt dat ze misschien geen menselijkheid bezaten (zie CGVS, p.18). Wederom is dit een vaag antwoord. Het feit dat u zo vaag bent over de rol van uw familie in Afghanistan, doet dan ook verder de wenkbrauwen fronsen.

In geval er nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het profiel van uw vader en de moord op uw familieleden, in casu quod non, dringt de vraag zich op wat u actueel persoonlijk dient te vrezen bij uw terugkeer naar Afghanistan. Immers was enkel uw vader het doelwit van de taliban en hij is overleden. Ook zouden de feiten al acht jaar geleden plaatsgevonden hebben, wat verder bijdraagt aan de vraag of u nog gezocht zou worden door de taliban. Er zijn verder ook geen enkele aanwijzingen als zou de taliban u nog persoonlijk zoeken. Zo vermeldt u geen verdere bedreigingen van de taliban jegens u of uw familie in Afghanistan na de feiten. U werd gevraagd of er concrete elementen waren waardoor u dacht dat uw leven nog in gevaar was, waarop u zelf toegeeft dat er geen concrete elementen zijn maar dat het in Afghanistan gebruikelijk is dat ook de familie van overheidsmensen een doelwit wordt (zie CGVS, p.18 en 19). Even later werd u ook nog gevraagd wat u doet denken als zou u momenteel nog gezocht worden door de taliban,

waarop u zegt dat u niet gezocht wordt, maar dat de algemene situatie niet goed is (zie CGVS, p.19). Dit alles doet de vraag rijzen waarom u persoonlijk nog iets zou moeten vrezen bij een eventuele terugkeer.

De vele ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden die uw relaas doorspekken maken dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u in dit verband neerlegt, kunnen op geen enkele wijze deze ongeloofwaardige verklaringen remediëren. De taskara die u neerlegt, slaagt er niet in om de vastgestelde ongeloofwaardigheden te herstellen. Er wordt immers op heden niet getwijfeld aan uw identiteit en herkomst.

Ook de Oekraïense tijdelijke verblijfsvergunning zegt hoogstens iets over uw situatie in Oekraïne en werd in bovenstaande beslissing al uitvoerig besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofd persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAА Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAА_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP.

Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Nergens blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die

schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) **niet opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- Artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;
- Artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955) ;
- Materiële motiveringsplicht ;
- Zorgvuldigheidsbeginsel ;
- Verbod van willekeur”.

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en motieven. Vervolgens geeft hij een omstandige theoretische uiteenzetting inzake de geschonden geachte bepalingen en vluchtelingenrechtelijke beginselen.

Verder ontwikkelt verzoeker het middel als volgt:

“5. Verzoeker hekelt het gegeven dat het CGVS meent dat de situatie in Oekraïne geen invloed heeft op het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Verzoeker verblijft immers onafgebroken in Oekraïne vanaf 2014 en verkreeg daar een positief antwoord in verband met zijn verblijfssituatie. Verzoeker dient dan ook net zoals iedere andere persoon die Oekraïne ontvlucht onmiddellijk een beschermingsstatus te verkrijgen zonet is er sprake van discriminatie. Verzoeker beschikte immers over tijdelijk verblijfsrecht aldaar en het is niet aan de Belgische overheden maar wel aan de Oekraïense overheden om uit te maken of hij daar nog verder mocht verblijven. In afwachting van zijn terugkeer naar Oekraïne dient er hem bijgevolg een verblijfsrecht te worden toegekend in België zoals zijn tante.

Voorst hekelt Verzoeker dat de geloofwaardigheid van het relaas in eerste instantie wordt afgerekend op punten die los staan van de mogelijke vervolging. Zo kan er verzoeker niet worden verweten dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijk details op de hoogte is. Het CGVS miskent bovendien de bewijskracht van de talrijke documenten van verzoeker en baseert haar gehele falende motivering op details die niet determinerend zijn bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd - quod non -, op zijn minst blijkt uit de informatie die verzoeker aangeeft dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Het CGVS had alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd ;

Voor zover er zou van kunnen worden uitgegaan - quod non – dat verzoeker geen afdoende bewijselementen kon voorleggen dient verzoeker zijn asielaanvraag als geloofwaardig te worden bevonden, aangezien :

- hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven ;
- alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn voorgelegd ;
- de verklaringen van verzoeker zijn aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- verzoeker heeft zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend (verzoeker deed dit onmiddellijk bij zijn aankomst in België);

- onder meer gelet op de hierboven staande objectieve informatie kan verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd.

Verzoeker hekelt het feit dat het CGVS zijn asielremaas als ongeloofwaardig afdoet. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor de Taliban in zijn thuisland hetgeen de reden vormt van zijn vertrek uit Afghanistan. Zo is de tijdslijn die verzoeker meedeelde in het kader van zijn asielrelaas correct.

In ieder geval doet dit geen afbreuk aan de verklaringen van verzoeker. Dat verzoeker niet van alle details op de hoogte is kan hem niet worden verweten. Verzoeker heeft waarheidsgetrouw meegedeeld aan het CGVS wat hij vernomen had gedurende de periode dat hij Afghanistan was ontvlucht. In essentie neemt het CGVS het verzoeker kwalijk dat hij niet met voldoende detail op de hoogte zou zijn van hetgeen er na zijn vlucht uit Afghanistan zich in Afghanistan heeft afgespeeld. Het CGVS kan dit niet aanwenden als basis om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen nu het geen deel kan uitmaken van zijn doorleefd relaas. Hetgeen wel vaststaand is in het dossier van verzoeker, daar houdt het CGVS geen rekening mee.

Uit het voorgaande blijkt dat de vaststellingen door het CGVS niet van die aard zijn dat het CGVS de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kon stellen en overtuigt verzoeker dus wel degelijk dat hij de taliban dient te vrezen. Hij toont bijgevolg aan dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, en/of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Uit het rapport van de Deense Immigratiedienst over Afghanistan (Danish Immigration Service. Afghanistan COI.) blijkt dat :

- de huur in Kaboel is enorm hoog en derhalve leven sommige mensen in tenten in Kaboel aangezien ze geen huis kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt (pg. 12);
- ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 moeten alle terugkeerders terugkeren naar hun plaats van origine, hun thuisbasis (pg. 12);
- het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel betreft mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland (pg. 13);
- de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan is bijzonder laag, het is moeilijk voor nieuwkomers om een leven op te bouwen in Afghanistan (pg. 13);
- een belangrijk deel van de economie in Kaboel is gebaseerd op de internationale aanwezigheid. Eenmaal de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen onttrekken zal dit dramatisch zijn voor de werkgelegenheidssituatie in Afghanistan (pg. 15).

Uit andere objectieve informatie blijkt vervolgens dat: [...]

De UNHCR guidelines stellen bovendien duidelijk over terugkeerders dat : [...]

Over Kaboel volgt bovendien het volgende [...]

Uit het bovenstaande volgt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert in een toestand zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam. Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de concrete mogelijkheid voor verzoeker om zich te hervestigen in Afghanistan en aldaar een menswaardig leven te leiden - quod non -."

2.2. Bij aanvullende nota van 19 augustus 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;

- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen enkel verweer tegen de beoordeling van verweerder aangaande de afwezigheid van bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt u psychische problemen aan. U spreekt onder andere over woedeaanvallen en stress (zie CGVS, p.16). U vermeldt verder dat u hiervoor werd behandeld in Oekraïne en

regelmatig een arts zag (zie CGVS, p.16). Na meer doorvragen over deze behandeling blijkt echter dat u maar twee keer per jaar bij een psycholoog langs ging, hetgeen niet wijst op een intensieve behandeling (zie CGVS, p.17). Ook werd er u gevraagd naar een eventuele diagnose, waarop u zegt dat er één werd vastgesteld, maar u de naam vergeten bent aangezien het een Russische term was (zie CGVS, p.16). Het feit dat u geen diagnose kan meedelen, maakt het voor het CGVS moeilijk om de ernst van uw voorgehouden psychische problemen in te schatten. Ook al omdat u geen enkel medisch attest neerlegt van uw zogezegde behandeling in Oekraïne. U beweert tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 augustus 2022 wel over deze documenten te beschikken, waarop u een redelijke termijn van twee weken werd gegeven om de documenten te overhandigen.

Het CGVS heeft echter tot op heden geen enkel medisch attest ontvangen (zie CGVS, p.16). U vermeldt ook geen verdere behandeling in België, maar zegt dat u enkel voor rugpijn naar de dokter bent gegaan (zie CGVS, p.16). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kon evenmin worden vastgesteld dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U werd verder bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u eventuele psychische problemen had, waarop u enkel zegt dat u een 'klein beetje stress' heeft (zie CGVS, p.2 en 3). Ook werd u uitdrukkelijk gevraagd of er andere zaken waren die van invloed konden zijn op uw persoonlijk onderhoud, waarop u negatief antwoordt (zie CGVS, p.3).

Het feit dat u deze psychische problemen niet in het begin van het persoonlijk onderhoud vermeldt wanneer u ernaar gevraagd wordt, doet verder vermoeden dat er geen bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. U begreep verder alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Er werd u aangeboden een pauze te vragen indien u hier nood aan had. Het gehoorverslag telt 21 pagina's. Op pagina 14 wordt zoals gebruikelijk is voor het midden van ieder persoonlijk onderhoud op het CGVS een pauze voorzien. U vroeg verder geen bijkomende pauzes aan. Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud nam in normale omstandigheden plaats.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Bij gebrek aan enig verweer blijft de voormelde motivering, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, onverminderd overeind.

5. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren is op [...] januari 1994 in Bisram, in de provincie Laghman en over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Verzoeker verhuisde op jonge leeftijd met zijn familie naar Kabul. Verzoeker verliet Afghanistan in mei 2014, na een vermeende bomaanslag op zijn vader, moeder en broer. Hij reisde naar Oekraïne met een visum, geregeld door zijn tante die sinds 2000 in Oekraïne verblijft en de Oekraïense nationaliteit heeft. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat verzoeker in Oekraïne over een permanent verblijfsstatuut beschikte. Verzoeker verliet Oekraïne samen met zijn tante op 7 of 8 maart 2022 na het uitbreken van de oorlog aldaar en diende vervolgens op 23 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in in België.

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien ze geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

Bijgevolg dient verzoekers onderhavig verzoek om internationale bescherming te worden getoetst ten aanzien van zijn land van nationaliteit, Afghanistan, en niet ten aanzien van Oekraïne. Verzoekers verwijzingen naar zijn problemen tijdens zijn verblijf in Oekraïne (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) worden bijgevolg niet in rekening genomen bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij onafgebroken in Oekraïne woont sinds 2014, dat hij daar een positief antwoord kreeg in verband met zijn verblijfs situatie en dat hem in afwachting van zijn terugkeer naar Oekraïne een verblijfsrecht dient te worden toegekend in België. Verzoeker gaat echter geheel voorbij aan de terecht motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij een of andere vorm van definitief verblijfsstatuut heeft bekomen in Oekraïne. Deze motivering, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, luidt als volgt:

"U geeft immers zelf aan dat u gedurende uw verblijf van ongeveer acht jaar geen permanente verblijfsstatus hebt bekomen in Oekraïne. U spreekt over verscheidene asielaanvragen die u er heeft ingediend, waar u telkens een negatief antwoord op kreeg (zie CGVS, p.7). U beweert dat u bij uw laatste verzoek om internationale bescherming in Oekraïne een positief antwoord kreeg en u in afwachting was van het verkrijgen van de Oekraïense nationaliteit (zie CGVS, p.6 en 7). Het Oekraïens verblijfsdocument dat u neerlegt om dit te bewijzen, spreekt dit echter tegen. U beweert dat dit document een verblijfsvergunning is die men krijgt in afwachting van de nationaliteit (zie CGVS, p.6). Na vertaling blijkt echter dat dit document

enkel een tijdelijke verblijfsvergunning is die wordt afgegeven aan asielzoekers in afwachting van hun beslissing in hun verzoek, hetgeen iets geheel anders is dan u beweert. Dit toont immers aan dat u in procedure was en nog geen definitief antwoord ontving betreffende uw asielaanvraag. Verder is het document afgegeven in 2021, terwijl u beweert dat u in 2020 een positief antwoord kreeg van de Oekraïense asielautoriteiten inzake uw laatste verzoek (zie CGVS, p.7).

Het valt niet met elkaar te rijmen dat u een tijdelijke verblijfsvergunning op basis van een asielaanvraag in 2021 ontving, maar zagezegd al bescherming ontving in 2020. Hieraan valt dan ook geen geloof te hechten. Hiermee geconfronteerd beweert u dat dit document een positief antwoord is, maar u nog verschillende keren naar de rechtbank moet vooraleer uw verblijfsstatus definitief wordt (zie CGVS, p.7). Dit komt geenszins overeen met het verloop van een asielprocedure en stemt ook geheel niet overeen met de inhoud van het document dat u neerlegt. Dit is dan ook weinig geloofwaardig. Daar het CGVS verder over geen enkele aanwijzing beschikt dat u een of andere vorm van definitief verblijfsstatuut in Oekraïne bekomen hebt, dient uw vrees louter ten aanzien van uw land van nationaliteit zijnde Afghanistan te worden beoordeeld."

In navolging van verweerder dient gesteld dat verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van Afghanistan dient te worden beoordeeld.

6. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift zijn vrees voor de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker beweert dat zijn vader, moeder en broer in 2014 omkwamen in een bomaanslag uitgevoerd door de taliban omwille van zijn vaders functie bij de inlichtingendiensten.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder.

Dienvolgens blijkt:

- verzoeker verklaart bij de DVZ dat zijn vader werkzaam was voor de Nationale Veiligheidsraad (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij bij het CGVS aangeeft dat hij werkte voor de geheime dienst, ofwel de National Directorate of Security (NDS) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9); dat verzoeker twee geheel verschillende organen vermeldt waar zijn vader werkzaam zou zijn geweest, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vaders voorgehouden profiel;

- verzoeker kan bitter weinig vertellen over het werk van zijn vader: hij kan – onder meer – niet zeggen in welk departement zijn vader werkte, wat de precieze functie van zijn vader was, wat hij precies deed wat zijn vader gestudeerd heeft, of er incidenten waren op het werk en wie zijn collega's waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 10, p. 11, p. 17);

- verzoeker legt geen enkel document neer betreffende het voorgehouden werk van zijn vader; hij beweert dat de documenten aangaande het werk van zijn vader in Oekraïne in beslag genomen werden, maar blijft zeer vaag over deze documenten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, p. 12);

- verzoekers verklaringen over de bomaanslag op zijn gezin kunnen niet overtuigen: verzoeker kan niet aangeven of zijn vader voor de aanslag reeds problemen kende met de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16); verzoeker weet niet welke groepering binnen de taliban de aanslag uitvoerde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16); de politie zou verzoeker slechts eenmaal hebben ondervraagd en geen onderzoek hebben gevoerd, terwijl er drie mensen vermoord zijn en verzoekers vader zagezegd voor de NDS werkte (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17); verzoekers familie heeft geen stappen ondernomen om te weten te komen wie achter de aanslag zat (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17, p. 18); verzoeker blijft zeer vaag over de rol van zijn familie in Afghanistan na de dood van zijn ouders en broer en de reden waarom verzoeker als enige uitweg zijn tante in Oekraïne zag (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 18);

- indien er enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het profiel van verzoekers vader en de moord op zijn gezin, *quod non in casu*, toont verzoeker niet aan dat hij actueel een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan; immers was verzoekers vader het doelwit, dateren de feiten van 2014 en zijn er geen aanwijzingen dat de taliban verzoeker op heden nog persoonlijk zouden zoeken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19).

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het bevestigen van zijn gegronde vrees voor de taliban in Afghanistan, het stellen dat hem niet kan verweten worden dat hij niet van alle aspecten of minder belangrijke details op de hoogte is, het hekelen dat verweerder heeft nagelaten om andere nodige bewijzen te verzamelen, het benadrukken dat de dood hem meegedeelde tijdslijn correct is en het tegenspreken van de conclusies en gevolgtrekkingen van verweerder. Dit vormt bezwaarlijk een dienstig verweer. Verzoeker slaagt er geenszins in de voormelde terechte en pertinente motieven te weerleggen of ontkrachten, laat staan een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk te maken.

7. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat verweerder de bewijskracht van de talrijke door hem neergelegde documenten miskent. Verzoeker voert echter geen enkel concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. De kopie van verzoekers taskara, de kopie van enkele pagina's uit zijn paspoort, zijn visum voor Oekraïne en zijn originele tijdelijke Oekraïense verblijfsvergunning kunnen de voorgaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet wijzigen.

8. Verzoeker voert in het verzoekschrift geen enkel verweer tegen de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing:

*“Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Hierbij dient er nog worden op gewezen dat verweerder in de aanvullende nota van 19 augustus 2024, ingevolge de update van de landeninformatie en analyse inzake de situatie voor terugkeerders uit Europa, tot dezelfde conclusie komt als in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in Europa een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

11. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”* - vrije vertaling: *“Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15(b) KwalificatieRichtlijn, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.”*).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker woonde voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2014 in de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verweerder bij aanvullende nota van 19 augustus 2024. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS